

РЕШЕНИЕ

№ 2849

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 25.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11871** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. В. И., чрез адв. Ю. срещу Заповед № 3104 от 03.11.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС (не е посочено МПС-то), като на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството за регистрация на МПС, част 2ра (отново без посочен номер).

Съдът е констатирал, че в кориците на делото се съдържат две ЗПАМ, като жалбата е насочена срещу ЗПАМ3104 от 03.11.2023 г, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „в“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС (не е посочено МПС-то), като на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството за регистрация на МПС, част 2ра (отново без посочено номер). Същевременно административната преписка е била окомплектована с ПАМ № 3104/03.11.2023 г. (съвпадаща по номер и дата с обжалваната, но с друг предмет и с допълнителен номер 2304332-006015), издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

След неколкочкратни указания да се представи именно атакуваната ЗПАМ, и преписката във връзка с нейното издаване, в депозираното по делото писмо УРИ-43320-26432 от 08.03.2024г. (лист 33). ответникът е посочил, че такава заповед не е издавана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, буква „б“ от ЗДвП, за срок от 6 месеца до една година се прекратява регистрацията на ППС на собственик, който управлява МПС, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

От събраните доказателства, се установява безспорно, жалбоподателят не е собственик на МПС, с което е извършено процесното нарушение.

С оглед искането на ответника заповедта да се обяви за нищожна съдът намира следното:

Съгласно трайната съдебна практика /напр. решение № 333 от 9.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4914/2017 г., решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм.д. № 6335/2011 г. и др./ доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1) Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2) Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3) Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4) Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не

е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание, би довело до нищожност на посоченото основание. 5) Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

В случая, видно от доказателствата по делото, макар органът да е формално компетентен да издаде акт с въпросното съдържание, същият не е имал воля да издава такъв, доколкото е установено, че МПС, върху което следва да е насочена въпросната ПАМ (макар и същото да не е идентифицирано в ЗППАМ), не е собственост на извършителя, предпоставка която е задължителна при налагане на ПАМ по чл.171, т.2а, буква „б“ от ЗДвП. Именно и затова с оригиналната заповед по преписката № 3104/03.11.2023 г. с допълнителен номер 2304332-006015, на И. е наложена друга ПАМ за това, че управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, а именно временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца. Последната ЗППАМ е отразена и справката картон на возача (лист 14 и 15 от делото). В този смисъл и съдът приема, че макар атакуваната заповед да се явява фактически погрешно написана, тя съществува в правния мир. Погрешното издаване на ИАА е толкова съществено процесуално нарушение, че е довело до издаване на втори различен по съдържание от първия акт, поради което същият се явява нищожен. Обжалвания акт, макар и да не е отразен в справката картон на водача, нито в системата на ОПП-СДВР, съществува в правната действителност и създава за жалбоподателя неблагоприятни правни последици, поради което съдът следва да обяви неговата нищожност.

По изложените съображения жалбата се явява основателна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 7-ми състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед № 3104 от 03.11.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.„б“ от ЗДвП, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС (не е посочено МПС-то), като на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството за регистрация на МПС, част 2ра (отново без посочен номер).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: